

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes, J. Paris for One and Other Stories / Jojo Moyes. —
London : Michael Joseph, 2017. — 336 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоки*

- © Jojo's Mojo Ltd, 2015
© Depositphotos.com / pictrider,
обкладинка, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2024
© Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад,
2017, художнє оформлення,
2024

ISBN 978-617-15-0897-2
ISBN 978-0-718-18536-7 (англ.)

Париж для самотніх

1

Нелл відсовує сумку на пластиковому стільці. Вона сидить на станції й дивиться на годинник на стіні. Нелл переводить погляд на розсувні двері на пункті контролю. Ще одна сім'я — очевидно, збирається в Діснейленд — заходить до зали очікування. Першими вбігають галасливі діти, за ними йдуть їхні невиспані батьки.

Останні пів години її серце шалено калатає й хвилювання неприємно тисне на груди.

— Він прийде. Він точно прийде. У нього ще є час, — ледь чутно бурмотить вона.

— Потяг №9051 до Парижу відправляється з платформи №2 за 10 хвилин. Будь ласка, пройдіть на платформу. Не забувайте свій багаж.

Вона нервово закушує губу, а тоді набирає чергове повідомлення — уже п'яте.

«Де ж ти? Потяг от-от вирушить!» — пише Нелл.

Вона надіслала йому два повідомлення, коли виходила з дому, щоб переконатися, що вони таки зустрічаються на платформі. Але, не отримавши відповіді, заспокоювала себе: це тому, що вона була в метро, а там немає зв'язку. Або він у метро. Тоді вона надіслала третє повідомлення й четверте. А тоді, на вокзалі, після п'ятого повідомлення, її телефон починає вібрувати, і їй здається, що вона може зітхнути з полегшенням.

«Пробач, моя маленька. Застряг на роботі. Ніяк не встигаю».

Звучить так, ніби вони домовилися зустрітися ввечері в барі.

Вона ошелешено дивиться на екран телефону й не вірить своїм очам.

«Не встигаєш на цей потяг? Мені зачекати?».

Відповідь приходить майже миттєво: «Ні, їдь без мене. Спробую встигнути на наступний».

Вона занадто шокована для того, щоб злитися. Вона нерухомо стоїть посеред перону, яким поспішають люди, щільніше загортаючись у пальта, вистукуючи у відповідь: «Але де ми тоді зустрінемося?».

Він не відповідає. «Застряг на роботі». Крамниця спорядження для серфінгу й підводного плавання. У листопаді. Як там можна було застрягнути?

Вона озирається, ніби сподіваючись на те, що все це виявиться невдалим жартом. Ніби він прямо зараз увірветься в залу очікування й зі звичною широкою усмішкою скаже, що хотів її подразнити (він дражнить її аж занадто часто). А тоді візьме її за руку, поцілує в щоку обвітряними губами й промовить щось на зразок: «Ти ж не думала, що я пропущу таку нагоду?! Це ж твоя перша подорож до Парижу!».

Але скляні двері були зачинені.

— Пані! Вам слід пройти на платформу, — кондуктор потягу «Євростар» тягнеться за її квитком. Якусь мить вона вагається — прийде чи ні? — а тоді зливається з натовпом, її валізка котиться за нею. Нелл зупиняється й пише: «Тоді побачимося в готелі».

Вона спускається ескалатором, а велетенський потяг тим часом прибував на платформу.

— Як це ти не прийдеш? Ми ж планували це ще бозна-коли.

Щорічна подорож їхньої дівчачої компанії в Брайтон. Вони — Нелл, Магда, Тріш і Сью — уже шість років поспіль збиралися разом у перші вихідні листопада й на старенькому позашляховику Сью чи службовому авто Магди вирушали в Брайтон. Вони зникали зі свого буденного життя на дві доби, під час яких нестримно напивалися, відривалися з хлопцями, які приїздили на парубоцькі вечірки, страждали від похмілля за сніданком у непоказному готелі «Брайтон Лодж», фасад якого прикрашали тріщини й облущена фарба, а номери тхнули випивкою й дешевим лосьйоном.

Їхнім щорічним поїздкам не завадило народження двох малюків, одне розлучення й навіть оперізувальний лишай (тоді вони обмежилися тим, що влаштували вечірку в номері Магди). Ніхто ніколи не пропустив жодного разу.

— Ну, Піт запропонував мені поїхати в Париж.

— Піт везе тебе до Парижу?

Магда вирячилася на Нелл так, ніби та сказала, що вчить російську.

— Піте?!

— Він говорить: не може повірити в те, що я там ніколи не була.

— Я колись була в Парижі зі шкільною групою. Тоді я загубилася в Луврі, а ще хтось спустив мій кросівок в унітаз у молодіжному хостелі, — промовила Тріш.

— А я обіймалася з французьким хлопчиною, бо він був схожий на того чувака, який зустрічався з Геллі Беррі. Пізніше виявилось, що він німець.

— То це той Піт, який Піт-патlach? Твій Піт? Не ображайся, але мені здається, він трохи...

— Лузер, — підказала Сью.

— Нікчема.

— Ідіот.

— Виходить, ми помилялися. Виявляється, він крутий хлопець, який влаштовує Нелл романтичні вихідні в Парижі. Що, звісно... загалом, ну, ви зрозуміли. Супер. Я сподіваюся, що той вікенд не одночасно з нашим.

— Ну, оскільки ми вже взяли квитки... було складно... — махнувши рукою, пробурмотіла Нелл, у глибині душі сподіваючись, що подруги не будуть цікавитися, хто купував квитки.

Це єдиний вікенд перед Різдом, коли ще діяли знижки.

Вона розпланувала подорож так ретельно, як організувала свою паперову роботу в офісі. Вона пошукала в інтернеті, куди можна сходити, що подивитися, вивчила TripAdvisor на наявність пристойних бюджетних готелів, іще раз перевірила їх у гуглі й занесла результати в таблицю.

Їй сподобався готель біля вулиці Ріволі, — «чистий, товариський, дуже романтичний», — тому вона забронювала в ньому «президентський двомісний номер» на дві ночі. Вона вже уявляла, як вони з Пітом будуть лежати на широкому ліжку французького готелю й дивитися у вікно на Ейфелеву вежу, як триматимуться за руки, сидячи у вуличній кав'ярні й насолоджуючись круасанами й кавою. Вона орієнтувалася винятково на зображення, оскільки погано собі уявляла, чим узагалі можна займатися під час вихідних у Парижі, якщо не брати до уваги найбільш очевидне.

За свої двадцять шість Нелл Сіммонс іще ніколи не їздила нікуди з хлопцем, окрім тих випадків, коли вона займалася скелелазінням з Ендрю Дінсмором. Тоді вони спали в його «мінікупері», й вона так застудилася, що потім шість годин не могла крутити головою.

Мати Нелл, Ліліан, обожнювала всім говорити, що її донька — «зовсім не авантюрна особистість», що вона «не любить подорожувати», що вона «не та дівчина, яка може розраховувати на свою зовнішність», і, нарешті, що вона «ще зовсім недосвідчена».

У цьому був великий недолік життя в маленькому містечку: кожен вважає, ніби знає про тебе все. Нелл була розумною. І дуже тихою. Вона була з тих, хто ретельно все досліджує, усе планує, кому можна довірити поливати квіти, подивитися за дітьми й хто навряд чи втече з чужим чоловіком.

«Ні, мамо, — думала Нелл, роздруковуючи квитки й кладучи їх у теку з інформацією, — насправді я належу до того типу дівчат, які їдуть на вихідні до Парижу».

І що ближче було до великого дня, то частіше вона починала згадувати про подорож у розмовах.

— Потрібно перевірити, чи не вийшов термін дії паспорту, — сказала вона матері за ланчем у неділю.

Вона придбала нову білизну, поголила ноги, нафарбувала нігті на ногах яскраво-червоним лаком (зазвичай користувалася прозорим).

— Не забудьте, що в п'ятницю я піду раніше, — сказала вона на роботі. — Їду в Париж.

— Оце тобі пощастило! — хором відповіли дівчата з бухгалтерії.

— Я тобі заздрю, — промовила Тріш, якій Піт хоч і не подобався, але не настільки сильно, як іншим.

Нелл сідає у вагон і кладе валізу на поличку, запитуючи в себе, чи заздрила б їй Тріш, якби бачила її зараз — дівчину, місце біля якої порожнє і яка їде в Париж, не уявляючи, чи з'явиться там її бойфренд.

Життя на Північному вокзалі Парижу кипить. Нелл виходить із воріт платформи й застигає на місці, опинившись посеред натовпу, в якому штовхаються й намагаються пролізти першими. Всюди валізи й сумки. Група підлітків у спортивних костюмах похмуρο витріщається на пасажирів, і раптом Нелл пригадує, що Північний вокзал вважають центром кишенькових крадіжок Франції. Вона міцніше притискає сумочку до себе та йде то в один бік, то в другий, почувавшись загубленою серед усіх цих скляних кіосків та ескалаторів, які, здається, ведуть невідь-куди.

З гучномовця лунають три сигнали, а потім — незрозуміле оголошення французькою. Пасажири цілеспрямовано йдуть уперед, ніби точно знають, куди прямують. Надворі зовсім темно. Нелл починає панікувати. «Я в незнайомому місті й навіть не знаю мови, якою тут розмовляють». А тоді вона бачить табличку «Таксі».

Черга десь із п'ятдесяти людей, не менше, але Нелл байдує. Вона шукає в сумочці видрук з бронюванням готельного номера й, опинившись нарешті на початку черги, дістає те, що шукала.

— Готель «Бон Віль», — говорить вона. — E-e-e... s'il vous plaît¹.

¹ Будь ласка (франц.). (Тут і далі прим. перекл.)

Водій повертається до неї, ніби не розуміючи, що вона від нього хоче.

— Готель «Бон Віль», — повторює Нелл, намагаючись вимовляти по-французьки (вона тренувалася вдома перед від'їздом). — «Бон Віль», — промовляє вона знову.

Водій дивиться на неї, не розуміючи, забирає видрук і якусь мить уважно вивчає її.

— А! Готель «Бон Віль», — промовляє він, закочуючи очі. Віддає аркуш Нелл, і авто вливається в щільний транспортний потік.

Нелл зручно вмощується й полегшено зітхає.

Ласкаво просимо до Парижу.

***

Поїздка в потоці транспорту гає двадцять довгих і дорогих хвилин. Вона дивиться у вікно на нескінченні салони краси й ледь чутно повторює французькі назви вулиць на вказівниках. Елегантні сірі будівлі тягнуться до неба, а вітрини кав'ярень мерехтять у зимовій ночі. «Париж», — думає вона, і несподівано в неї виникає передчуття, що все буде добре. Піт приїде трохи пізніше. Вона зачекає на нього в готелі, а завтра вони разом сміятимуться з того, як вона боялася подорожувати сама. Він завжди казав, що вона забагато хвилюється.

«Розслабся, мала», — сказав би він. Піт ніколи нічим не переймався. Він об'їздив увесь світ із рюкзаком і мав у кишені паспорт «про всяк випадок». Він розповідав, що коли його тримали під дулом пістолета в Лаосі, то відчував лише легке тремтіння.

«Не було сенсу панікувати. Мене або застрелили б, або ні. Тут нічого не вдієш, — казав він, а тоді додавав: —